

[Erhard Jakobsen]

Jeg kan helt tilslutte mig hr. Flemming Jensens betragtninger om, at der sandelig er megen reklame i Danmarks Radio i forvejen. Jeg skal nævne nogle af dem, der nærmer sig den private reklame, den betalte reklame, mest. Man kan f. eks. høre, at Faglig Ungdoms telefonnummer og adresse bliver opgivet i Danmarks Radio i børne- og ungdomsudsendelser. En popgruppe, der hedder Parkering Forbudt, og som har én stor fordel: de synger sådan, at ingen kan høre, hvad de siger, og det vinder teksten absolut ved, den ene popgruppe opgiver man navn og adresse på. Har I blyant og papir, siger man, og så meddeler man, at på fredag kommer der en ny plade. Man glemmer at sige: husk endelig at købe den, husk endelig at købe den, for ellers får de den ikke solgt! Der er ingen, der ellers vil finde på at købe den.

Men dette er altså reklame, reklame, reklame, og det sker, vil jeg sige til fru Janne Normann, jævnlige, det sker hyppigt. Ikke noget med en enkelt gang, en enkelt overtrædelse, en enkelt spritbilist, næh, det sker regelmæssigt og systematisk som led i en bevidst indoktrinerende virksomhed.

Og så vil jeg sige til fru Birte Weiss uden at gå ind i det med fortolkningen, at jeg er ganske enig i det, jeg har sagt alle de andre gange. Her i folketingset bør der mindst én gang om året være en diskussion om noget så vigtigt som Danmarks Radio, som folketingset hæfter for, fordi det er et offentligt monopol. Det var en tidligere kulturminister, fru Nathalie Lind, ganske enig med os i, og vi fik den debat.

All right, som hr. Arne Melchior sagde, det kan vi da godt sørge for, vi kan bare rejse en forespørgselsdebat, så får vi den, men det kan vel være rimeligt, at sådan noget får en afslutning, ikke ved en eller anden dagsorden, for dem har vi jo nok af, men ved, at det udvalg, der næst efter folketingset er ansvarligt, fører den diskussion videre, som vi starter her.

Jeg tilgiver fru Birte Weiss, at hun kan sige sådan noget, men at tro, at et medlem gider udarbejde et forslag med så mange timers forberedelse, som det har taget, for ikke at få forslaget gennemført, sådan noget skal man bare glemme at man har sagt, for det er naturligvis noget vrøvl. Men det er da helt rigtigt, at det, at vi fremsætter lovforslag, plus alt det, vi siger på møderne, og alt det,

vi skriver i aviserne, har ét formål: at få folketingsmedlemmer til at forstå, at den er rivende, raslende gal med Danmarks Radio. Og dér gør vi gode fremskridt.

Jeg har et meget ubehageligt bånd liggende derhjemme med en diskussion mellem hofmarskal, dengang generaldirektør, Sølvhøj og mig selv fra 1972, hvor hr. Sølvhøj siger – jeg kan ikke citere ordret, men efter hukommelsen, så jeg står inde for det, hr. Sølvhøj siger: Det må dog sikkert gøre indtryk på enhver, herunder også borgmester Erhard Jakobsen – det var jeg jo dengang – at et enigt programudvalg – jeg understreger: et enigt programudvalg – hvori alle landets partier er repræsenteret – det var i 1972, da var der heller ikke så mange, men det er rigtigt, at de var alle repræsenteret – har afvist Aktiv Lytterkomité's klager.

Ja, det gjorde indtryk på mig. Det gjorde indtryk på mig, at alle landets partier afviste den virksomhed.

I dag har vi bag kritikken i hvert fald regelmæssigt 3 partier, der stort set bakker disse ting op i radiatorådet. Men det er klart, at der er flere partier imod, og så bliver det stemt ned, så er klagen forkert. Det er den morsomste slutning, man kan drage af en diskussion, at fordi en klage bliver stemt ned med et politisk flertal, så er den forkert. Nej, den er afvist, og dermed kan medarbejderne ganske lovligt fortsætte den virksomhed, de er begyndt på, for radiatorådet har jo godkendt det i og med, at man har afvist den klage, der er rejst.

All right, jeg kan kun sige, at der er sandelig gjort fremskridt. Det er der også i dette ting. De første 5–6 radiodebatter, jeg oplevede i dette ting, drejede sig om teknologiske spørgsmål. Tyve minutters indlæg kom folk med om kassettebånd, og jeg ved ikke hvad. Ingen ønskede at komme ind i debatten om politiseringen i Danmarks Radio. Man gik som katten om den varme grød. Man tør nok sige, der er gjort fremskridt. Nu taler man rent ud. Nu siger man sandheden om disse ting, sådan som den fremtræder i udsendelser.

Jeg har god grund til at takke både hr. Mølgaard, hr. Flemming Jensen og også hr. Wilhjem, for hr. Wilhjem gik dog ind i debatten. Hr. Wilhjem gik faktisk ind i de problemer, der var tale om her. Andre nøjedes bare med nogle tillægsord og nogle skælds-